

Mário-Henrique Leiria

Contes del gintònic

Traducció i epíleg de Jordi Prenafeta
Pròleg de Tania Martuscelli

Dossier de premsa

f

FONOLL

Contes del gintònic

Mário-Henrique Leiria

Una lectura refrescant i àcida per assaborir-la,
glop a glop, amb un gintònic a la mà.

“L'autor declara peremptòriament que qualsevol semblança entre el que segueix i persones, coses o esdeveniments realment existents és absoluta i pura coincidència. Tanmateix, res no us impedeix verificar que les coincidències tenen causes matemàtiques força curioses.” **Mário-Henrique Leiria**

Amb aquesta premissa, Mário-Henrique Leiria posa en situació el lector que s'endinsa als **Contes del gintònic**. En les seues pàgines, glop a glop i amb un somriure als llavis, quan no amb una rialla ben feta, el lector hi descobrirà —i assaborirà— uns personatges i unes situacions sorprenents i inversemblants. Originals, frescos, còmics, hilarants, corrosius i amb molt d'humor negre, aquestes narracions i poemes esdevenen una crítica ferotge al poder, a la dictadura i a la guerra.

Els **Contes del gintònic** són la fita literària més reeixida d'aquest autor de culte de les lletres portugueses del segle XX, traduïts ara per primera vegada a una altra llengua, gairebé cinquanta anys després de la seua primera edició, a les acaballes de la dictadura i a les portes de la Revolució dels Clavells. Leiria entronca amb la millor tradició del surrealisme i de l'absurd de la narrativa curta europea, vinculada a noms com el polonès Sławomir Mrozek o el nostre gran Pere Calders

Contes del gintònic

La primera traducció a un altre idioma de Mário-Henrique Leiria,
autor de culte de les lletres portugueses.

Mário-Henrique Leiria (Lisboa, 1923 – 1980)

Escriptor, traductor i pintor del grup Os Surrealistas, és un autor de culte de les lletres portugueses del segle XX. D'esperit indòmit i transgressor, transità pels marges de l'experimentació literària i artística i esdevingué un clar exponent de la contracultura portuguesa.

Va ser perseguit i detingut pels seus posicionaments polítics en contra del règim de Salazar, cosa que el va portar a autoexiliar-se al Brasil, on va viure els anys seixanta i on també va combatre (ell o un

heterònim seu, ves a saber) la dictadura militar. Amb dificultats econòmiques i una salut molt fràgil, va retornar a Portugal el 1970, on visqué els convulsos anys del final de la dictadura, la revolució i els inicis de la democràcia. Cultivà gèneres literaris com el conte, la novel·la, la poesia o els articles, i va assolir gran popularitat amb *Contos do Gin-Tonic* (1973) i *Novos Contos do Gin* (1974), les dues obres més representatives de la seua producció literària, gens convencional, en els quals combina tècniques diverses de la narrativa, la poesia i l'art plàstic.

Morí tot sol, envoltat d'una aura mítica. A cent anys del seu naixement, és un bon moment per descobrir i reivindicar «l'home del gintònic».

"Que els lectors catalans s'encaminin per les cases, carrerons i trinxeres dels Contes del gintònic i que els serveixin consecutius glops de catarsi, així com de nou estímul per encarar la vida i percebre l'absurd que és el món en què vivim".

Del pròleg de **Tania Martuscelli**, especialista en l'autor i professora a la Universitat de Boulder - Colorado

Estava assegut per casa, quan vaig sentir la tia, que deia «uf!».

De seguida vaig sospitar que en passava alguna. Hi vaig anar a veure que. Li havia sortit una berruga a l'orella. No em va semblar normal.

Vaig cercar de seguida l'oncle, que es general de brigada.

—Anem a parlar amb el ministre —va dir l'oncle.

Hi vam anar.

El ministre, en principi, no s'ho volia creure. No podia ser; allò no era normal. Es clar que no era normal, però be que ho havia vist, i això mateix li vaig dir.

—En aquest cas, el millor serà fer com si no en sabéssim res —proposa el ministre—. Ja heu pensat el que això pot provocar? —continua, ansiós—. Comencen a preguntar ací i allà, la berruga es complica, els anarquistes (sempre amatents a la insidia) aprofiten el moment, sorgeix la vaga, s'embolica la troca, intervenció de les Potències, la guerra, que se jo! No, no en diguem res a ningú. Guardarem el secret; l'Estat ho compensarà.

Vaig mirar l'oncle, general de brigada com ja he tingut l'oportunitat de fer notar, i vaig veure que realment el cas semblava greu. Amb tot, dubtant una mica, vaig demanar al ministre:

—Així la cosa es tan important, Excel·lència?

—Mes que això, amic meu, mes que això. La pàtria esta en terrible perill.

Vaig sentir que era l'hora de la decisió.

—Si la pàtria perilla, no vull ni la mes mínima recompensa.

Jo soc així. Per la pàtria, tot. Callaré.

Vam callar.

Dies després, la tia rebia una carta escrita per l'emperador mateix. Agraïnt. Lloant.

La carta encara es allà. La berruga, també.

Quant a mi, segueixo assegut per casa. Callat.

El traductor

Jordi Prenafeta (Lleida, 1976) és escriptor i artista. Llicenciat en filologia catalana i en teoria de la literatura i literatura comparada i postgraduat en tècniques editorials, va fundar l'Àgora Literària de Ponent i l'editorial República dels Llibres i va presidir l'Associació de Joves Escriptors en Llengua Catalana. Ha col·laborat en ràdio i premsa, i ha treballat a Llibres de l'Índex, el Termcat, la Fecom i el Govern d'Andorra. Des del 2013 és professor de català a l'EOI de Lleida. Ha recitat arreu del país la seua poesia, musicada per diversos cantautors, i una vintena d'antologies i revistes recullen obra literària i visual seua. El 2019 va publicar *Moros i cristians. Farsa en vers en un sol acte*. El 2013 va rebre un ajut de la Institució de les Lletres Catalanes per a traduir els poetes maleïts francesos i el 2020 un altre per a la traducció d'aquest llibre.

Contes del gintònic

Mário-Henrique Leiria

Traducció de Jordi Prenafeta

Pàgines: 188

PVP 17,00 €

ISBN: 978-84-125024-7-3

[Editorial Fonoll](#)